

— 44 —

E vanti meir ainkji aa Sjeunun, o teá eer betri a feára eát Seji.

Med Hammershaimbs rettskriving (sjaa noten paa sida 46):
Góðan morgun! Gud signi teg. Hvat eru órindi tíne so tíðligja á morgni? — Eg ætli meir (?: meg) til útróðrar. Houssu er veðrið? hvussu er ættin (?: korleis er vinnan)? — Tað er gott enn, men eg veit ikki hvussu tað vil taka seg upp míti degi. — Vilt tú ikki fara við (?: með)? — Nei! Hei tú? — Tú eg vanti meir einki (?: inkje) á sjeunun (?: paa sjoen), og tað er betri at fara at seyði (?: fara og leita upp sauverne).

c. Nýaste norsk, nynorsk bokmaal (1850 til no.)

Ivar Aasen lagde fram frukterne av si fyrste maalgransking i tvo bøker: *Det norske Folkesprogs Grammatik* (1848) og *Ordbog over det norske Folkesprog* (1850). Han saag snart at der var meir einskap og samanheng i dei norske maalføri enn mange hadde trutt, og at ei *mynsterform* baud seg fram mest av seg sjølv for den som var kjend med bygde-maali og det gamle maal. Han skyna ogso kor naudturvelegt eit *norsk bokmaal* var baade for folket som sjølvstendig nasjon og for folkeupplysningi og kulturlivet.

Dette hadde daa ymse andre ogso sét. Summe meinte at ein laut gaa den vegen aa blanda upp det danske bokmaalet med norske ord (*formørskningsarbeidet*). Dette arbeidet fekk no ein trufast talsmann i *K. Knudsen*, som gjekk eit stykke lenger enn Hallager hadde tala um, og vilde leggja tale-maalet i embætskrinsarne til grunn for bokmaalet — det *norsk-danske maalstræv*.

Ivar Aasen, som saag lenger fram enn *K. Knudsen* og visste kva som er kjernen i maali, skyna at me ikkje vilde naa fram til noko norsk maal paa denne vegen; dansk vert dansk, kor mykje det so vert uppblanda med norske ord. Eit